

Ervaringsverhaal van Petra Schmidt

Vertaling en bewerking Thea Tesselaar

Toen ik, Petra Schmidt tien jaar geleden op zevenendertigjarige leeftijd ziek werd, had ik nooit durven dromen, dat mijn gezondheidsklachten veroorzaakt werden door het dagelijkse gebruik van huishoudelijke apparatuur. Als ik zo terug kijk, denk ik dat ik waarschijnlijk altijd al elektrisch overgevoelig was. Echter toen ik nog kind was, waren er minder elektrische huishoudelijke apparaten in gebruik. De eerste duidelijke reactie kreeg ik toen ik zevenentwintig jaar was en ik een nieuwe woning betrok met slecht aangelegde elektrische bedrading. Iedere keer begon mijn hart te bonzen als ik in de buurt kwam van een stopcontact. Ik kreeg last van ernstige slapeloosheid, terwijl ik voor die tijd altijd goed sliep. Het maakte niet uit, waarheen ik mijn bed verplaatste in de slaapkamer; ik sliep gemiddeld maar drie uur per nacht om vervolgens uitgeput wakker te worden. Afgezien van de vermoeidheid was ik in eerste instantie niet ongerust omdat ik over een goede gezondheid beschikte. Daar kwam snel verandering in. Ik voelde mij voortdurend opgejaagd en kon mij maar moeilijk ontspannen. Vervolgens werd ik prikkelbaar en was niet bestand tegen de minste of geringste infecties. Ik kwam erachter dat mijn klachten veroorzaakt werden door elektriciteit nadat ik daar voor een tijdje minder aan was blootgesteld. Van een kassa in de winkel raakte ik gestressed en als ik naast een verwarming in een bus of trein zat werd ik bang en geïrriteerd. Magnetrons en computers waren een ramp. Van een half uur internetten werd ik vreselijk ziek.

Ik zag niet veel heil in een bezoek aan een regulier arts, omdat ik wist dat elektrische overgevoeligheid een niet erkende ziekte was en het daarom onwaarschijnlijk leek, dat ik geholpen zou kunnen worden. Daarom ging ik naar een natuurgenezer. Zij vertelde mij dat de EM velden in mijn huis ongewoon hoog waren en adviseerde mij te verhuizen. Ik besloot, dat als ik zou verhuizen ik ook mijn leven radicaal zou omgooien. Door bemiddeling van een vriend verhuisde ik naar Devon, waar ik ging potten bakken. Ik verliet Duitsland en toen ik pas in Engeland was leken mijn klachten te verdwijnen omdat het elektriciteitsnet anders is. (Hoe anders wordt niet gezegd TT). Ik stortte mij op mijn nieuwe job en voelde mij een poosje geweldig goed. Na een paar maanden raakte ik weer ernstig vermoeid en kreeg ik jeuk op mijn huid onder TL licht. (waar zij jeuk kreeg is onbekend.) Daarbij kreeg ik last van stemmingswisselingen en vanaf die tijd reageerde ik op andere energievelden. Toen een vriendin haar mobiel aanzette, terwijl ik naast haar op de bank zat, kreeg ik jeuk op mijn huid. (Waar staat er niet bij). Ik voelde mij erg raar en het leek wel of mijn hersens werden opgewarmd. Een normaal leven lijden werd steeds moeilijker. Op straat lopen is vragen om moeilijkheden vanwege de mobiele communicatie. Boodschappen doen in de supermarkt is onmogelijk vanwege de felle lichten boven mij. In cafés reageer ik op koffiemachines. Door het beëindigen van een belangrijke relatie raakte ik emotioneel nog meer in de stress. De laatste druppel die de emmer deed overlopen was de plaatsing van een zendmast door BT (British Telecom?) op 500 meter afstand van mijn huis. Iedere vijf minuten kreeg ik hartkloppingen en ik kon alleen nog maar bij vrienden slapen. Zij stelden uiteindelijk voor om op het platteland te gaan wonen. Dat zou beter zijn voor mijn gezondheid. Na lang aarzelen heb ik daartoe besloten.

Daar gaat het nu veel beter met mijn gezondheid alhoewel mijn leven er niet gemakkelijker op is geworden. Ik woon in een caravan in de heuvels in een afgelegen gedeelte van Wales. Ik heb maar een stopcontact en voor de rest gebruik batterijlampen. Ik kook op een gaspitje op de waranda. In de locale winkels doe ik mijn boodschappen.

Daar kennen ze mij en met plezier doen ze de lichten voor een paar minuten even uit in de winkel, terwijl ik op de drempel van de winkel op mijn boodschappen wacht en ik de winkel niet in hoef.

Inmiddels is verwarming ook een belangrijk probleem geworden, omdat ik allergisch reageer op houtkachels. Allergisch geworden voor elektriciteit, gas en houtkachels peins ik mij suf hoe ik warm moet blijven voordat de winter zijn intrede doet. Ik heb praktisch geen sociaal leven meer, een werkelijk trauma. Ik kan geen restaurants of pubs bezoeken, dus bezoeken vrienden mij of ik hen op die voorwaarde, dat alle apparatuur wordt uitgezet. Natuurlijk zou ik liever hebben, dat mijn leven niet gedomineerd wordt door elektrische overgevoeligheid. Ik verspil daar echter geen kostbare energie aan om mij verbitterd af te vragen waarom ik? Daarvoor in de plaats beschouw ik mijzelf als een pionier, die elektrische overgevoeligheid bekend maakt bij het publiek met de belangrijke boodschap, dat de manier waarop we vandaag leven ons uiteindelijk steeds zeker maakt. Alhoewel reguliere medicijnen mij niet beter kunnen maken, heb ik toch een coöperatieve GP gevonden, die mij adviseerde contact op te nemen met Allergy UK en Powerwatch, een organisatie, die adviezen geeft aan elektrisch overgevoeligen.

Ik eet alleen nog onbewerkte voeding en gebruik een aantal voedingssupplementen. Ik zal nooit de hoop opgeven, dat mijn conditie ooit zal verbeteren en ik op een dag weer in staat zal zijn een beter sociaal leven te leiden.

Er zijn een aantal missing links in dit ervaringsverhaal. Zo wordt niet verteld hoe de natuurgenezer de diagnose stelde mbt de hoge EM velden in haar woning. Wat was het beroep van Petra voor zij ging potten bakken? Waarin verschilt het elektriciteitsnet van Duitsland en Engeland? Waar kreeg zij jeuk op haar huid?

De ervaringen op zich waren echter zo interessant, dat besloten is het verhaal van Petra te vertalen. De redactie